

חדוה הרכבי

לייקה, כלבה שנטרפה נפשה

זֶה מוֹזֵר, יוֹם אֶחָד הָיִיתִי זְקֵנָה
 וְאֲנָשִׁים הָיוּ מְבִיטִים בִּי בְּאִפְן מוֹזֵר
 בְּגִלְל שֶׁהֵיִתִי זְקֵנָה, מְרוֹשֶׁשֶׁת
 וְלֹא יַעֲלֶה.
 וְהֵיִתָּה לִי כְּלָבָה.
 וְהֵיִתִי נוֹתֵנֶת לָּהּ אֶכֶל.
 כָּכָה הִרְגָשְׁתִּי שְׁמִישָׁהּוּ זְקוּק לִי.
 לֵיִקָּה, כְּלָבֶת צֵיד שֶׁחָרָה שְׁלִי, קִצְרֵת-רוּחַ שְׁלִי,
 מְבַרִיקָה וְעֹלֹבָה שְׁלִי,
 אוֹטוֹרִיטָה שְׁלִי,

יִפְתֹּת-תֹּאֵר אַחַת,
 רוֹבֶצֶת עֲרֻמָּה תַּחַת כִּפְתַּת הַשָּׁמַיִם,
 מְזַדְקֶפֶת, מְזַנְקֶת לְאוֹיֵר,
 מְשַׁתְּלֶשֶׁלֶת מֵהָעֲנָנִים,
 מֵתְקַפֶּלֶת בֵּין הַסְּדִינִים,
 מְבִיטָה בִּי מְקֻרֹב,
 מְקַדִּישָׁה לִי תְשׁוּמַת לֵב,
 מְקַשִּׁיבָה כְּשֶׁאֲנִי מְדַבֶּרֶת אֵלֶיהָ אוֹדוֹת
 אֵיתָנִי טֹבַע גְּדוֹלִים מֵתְגוֹדְדִים בְּחִלּוֹנוֹת,
 מְחִיכֶת,

מוֹשִׁיטָה לְקִרְאָתִי אֶת מְצַחָה, אֶת עֵינֶיהָ, אֶת צְנֹאֲרָה, אֶת כַּפּוֹת רִגְלֶיהָ.
 פְּתֹאוֹם הִיא מְשִׁתְּנִית: כְּבָר עוֹשָׂה סִיבּוּב שְׁלָם, עוֹבְרֶת לְצַד הַשָּׁנִי, יוֹצֵאת מְגֻדְרָה,

מתרוצצת על קצות הבהונות, על המדשאות,
 בין הבנינים הגבהים,
 ממשיכה לנהות אחרי כל דלת פתוחה,
 מחפשת חתיכת קרן-אור,
 מחפשת איפה בדיוק הטריטוריה שלה,
 עם אלפי מלאכים שכירי-חרב שלה,
 עם אלפי נביחות באישון לילה שלה,
 עם רכבות הריי-געש של דמעות עד לב השמים.

ליקה, כלבה-של-ערגה שלי, וגם
 כשכבר היתה יורדת על ברפיה מתחננת למלה. אחת. או שתיים,
 משועת לתשובה, פצועה מכאב,
 מדממת על האספלט,
 מטביעה את עצמה בשתיקה.
 גשם יורד על שפתייה הטהורות.
 וגם לאחר שנטרפה נפשה.
 אני מתישבת על חתיכת אדמה רטבה,
 פותחת את המזודה
 ומתחילה לנבר.

בסך הכל רציתי לגעת בחפציה הקטנטנים של ליקה
 שנאספה בסמטאות שמאחור, בתוך גיגית הפוכה,
 מכסה ניר צלופן, כמו אז,
 לפני אלף שנים, מזור,
 זה מזור, יום אחד, כשהייתי זקנה,
 והייתי צולעת בין החדרים,
 במסדרון,
 ליד המטבחון,
 בתוך החריצים ברצפה,
 לא מוצאת אף אחד,

מנסה להנצל,
 נאחזת בברזלים,

מִטְפֹּסֶת עַל מִשְׁקוּפִים
מִתְיַשְׁבֵּת עַל הַמִּפְתָּן,
שׁוֹתֵלֶת פְּרָחִי מִהַפְּכָה־שֶׁל־אַהֲבָה,
רוֹחֶצֶת אֶת הַיָּדִים שְׁלִי,

מְלַקֶּקֶת אֶת הַפְּצָעִים שְׁלִי
וְצוֹחֶקֶת